

saadan Tølelse, at ethvert Forsøg paa en Overeenskomst, der kunde medføre Fordele for Fideicommisset, betragtes i Egnen som Noget, man bør modarbejde, og det er ikke usandsynligt, at denne Stemning ogsaa kan gjøre sig lidt gjældende her i Salen. Skulde altsaa en Overeenskomst blive sluttet, haaber jeg, at Regjeringen vil ittide gjøre Skridt for at sikke Omegnens Beboere Bevarelse af den Fordeel, som de nu gjennem en lang Tid have nydt, nemlig Benyttelsen af det Capel, der findes paa Hellebæk Hovedgaard. — Hvad nu de meget omtalte Søer angaaer, da forudsætter jeg naturligviis, at Regjeringen vil sikke sig, at den ikke kjøber Andet af Fideicommisset, end hvad dette eier (Finantsministeren: Ja!) I den Henseende nærer jeg ikke Skygge af Tvivl. Finantsministeren skal nok sørge for, at han ikke kjøber Gurre Sø af Fideicommisset, naar det bagefter skulde vise sig, at Gurre Sø tilhører ganske andre Personer. Altsaa i den Henseende nærer jeg ingen Bekymring, og naar Fideicommisset kun sælger, hvad det virkelig eier, saa tabe vi visstnok ikke Noget ved den Overeenskomst, som foreligger under Post 2. Jeg skal atter gjøre opmærksom paa, at den saameget omtalte Vandkraft i Søerne i Teglstруп Hegn har ikke nogen Værdi i og for sig alene. De Herrer ville have seet, at Søerne i Teglstруп Hegn udgjøre ialt kun c. 80 Tdr. Land. De to største af Søerne ere de, der ere bekkende under Navnene Sortesø og Klavesø eller under de mere romantiske Navne „det blaue Die“ og „det brune Die“. Det er meget smukke Søer, men den Vandkraft, som de indeholde er overmaade ringe; den har nogen Betydning som Reserve for den, der er i Besiddelse af Vandkraften paa Hellebæk; men i og for sig har den saagodtsom slet ingen Betydning, og, dersom Staten kjøber Vandkraften med, hvilket naturligviis vil koste Penge, vil den derved købe Noget, som ikke kan give den Indtægt; thi denne Vandkraft alene er altfor ringe til, at nogenjomhelst industriel Virksomhed, om det saa kun var det allermindste Mølleværk, derved kunde holdes vedligt. Jeg skal ikke gaae langt ind paa Spørgsmaalet forøvrigt. Det er mit Overbeviisning nu som før, at vi gjøre en

meget ufordeelagtig Handling ved nu at lade Overeenskomsten gaae fra os, og at vi skulle benytte Leiligheden til at klare det hele uafklarede Forhold. Men derom kan der jo tvistes i det Uendelige, uden at man bliver enig. Jeg vil derfor dog bidrage Mit til at faae Sagen bragt paa et praktisk Punkt. Dersom vor Afstemning idag kommer til at stille sig saaledes, at vi negte Ministriet den eftersøgte Bevilling, saa maatte man efter de Udtalelser, der ere faldne her under Debatten, antage, at Folkethinget derved vilde tilkjendegive den Mening, at Regjeringen fra nu af skulde lade være at gjøre Bestillinger hos Hellebæk Gøværksfabrik. Naar man vil sammenholde de Ytringer, der ere fremkomne om det hele Forhold, om Afsløsningen, om Statens Forpligtelse, saa troer jeg, det vil være en berettiget Slutning, at en Afstemning, der gik imod Regjeringen idag, vilde sige: „Fra Dato skulle I frigjøre Eder for dette Forhold til Hellebæk, thi det har ingen retlig Hjemmel, og ikke bestille et eneste Gøvær mere hos denne Fabrik.“ Dersom vi nu have en Regjering, der vil opfatte Sagen saaledes — nu vel, saa lad os da gaae ind paa denne Risiko! Jeg troer vel, at det er en betydelig og færlig Risiko; men mener Folkethingets Fleertal, at den bør tages, og troe de Herrer, der have læst Aeterne igjennem, at kunne i den Grad indestaae for den retlige Sags Udfald, nu vel, saa lad os løbe den. Men saa maae vi ogsaa have Regjeringen til bestemt at erklære, at den vil høre op at gjøre Bestillinger hos Fabrikken. Det er derfor det Spørgsmaal, jeg vil stille til den ærede Regjering: Naar vi nu negte denne Bevilling til en Overeenskomst, vil den saa lade være at gjøre Bestillinger hos Fabrikken eller ikke? Bliver den ved at bestille Gøværer, saa er det meget dyrere for os end at afslutte en Accord i dette Dieblit. Hører den derimod op med Bestillingerne, saa er det vel en Risiko, men saa bliver Sagen klaret med det Samme. Men dette Svar maae vi have fra Regjeringen. Den maa ikke blot passe paa og være streng i sine Fordringer til Fabrikken, ikke blive staaende ved, at det Uretterlighedsforhold, der hidtil har bestaaet, ophører — der kunde jo rigtig-